ثم عدت الى حين لم يقبلك غيري فعفوت عنك الهي انا العبد الآبق حتى بين غرض المعاصي
ها انا ساقط على باب كبريائك على طماح فما بال مريضك لا تعالجه وظمآن لطفك
لا تسقيه شربة من زلال عفوك يا من قذف نوره في هويات السابقين
وتجلى بجلاله على ارواح السائرين والطمس في عظمته الباب الناظرين اجعلني
من المشتاقين اليك العاملين بطاعتك يا رب العجائب وصاحب العظائم ومبدع
الماهيات وموجد الانيات ومنزل البركات ومظهر الخيرات اجعلنا من المخلصين
الشاكرين الذين رضوا بقضائك وصبروا على بلائك انك انت الحي القيوم
ذو الجود العظيم والايادي المبين العفو الرحيم سبحانك سبحانك يا رب الارباب
يا مبدا الملكوت بنور جلاله يا من اذا تجلى لشيء خضع له يا خفي اللطف يا من
رش نوره على ذوات مظلمة فنورها وقذف شعلة شوقه على الافلاك فدورها
وسيرها خضعت لعظمتك الرقاب ولانت لهيبتك الصلاب تلذذت
بذكرك الارواح الراقصات وركدت لبارق عزتك الهواجس الجاريات
يا من برق برق عزته في سرائر المنيبين وزمجر رعد هيبته في قلوب الخاشعين
يا صاحب الكلمة العليا ورب السكينة الكبرى هب لنا من لدنك رحمة
افض على نفوسنا لوامع بركاتك على ارواحنا سوابغ خيراتك اجعلنا
من السعداء العارفين بجلالك المشاهدين لجمالك الذاهبين اليك
انك على كل شيء قدير وصلى الله على خير خلقه محمد وآله الطاهرين

وايضا تحميد له [illegible]

يا قيوم يا حي يا كل يا مبدئ الكل يا نور كل نور يا فائض كل خير وجود خلقتنا الى
عالم مشاهدة ربوبيتك نجنا من قيود الهيولى اذقنا برد عفوك وحلاوة
مناجاتك يا ربنا ورب كل عقل ونفس ارسل على قلوبنا رياح رحمتك
واخرجنا عن القرية الظالم اهلها انزل على ارواحنا لوامع بركاتك وافض
على نفوسنا انوار خيراتك يسر لنا العروج الى سماء القدس والاتصال
بالروحانيين ومجاورة المعتكفين في حظيرة الجبروت المطمئنين في غرفات
المدينة الروحانية التي هي وراء الوراء سبحانك ما عرفناك حق معرفتك سبحانك ما عبدناك
حق عبادتك سبحانك انت نور المتجلي في طباق السموات والارضين يا من لا يشغله
سمع عن سمع علام الغيوب اله الآلهة رب الارباب لا سبيل للنفوس الواقفون بالباب
يستغفرون عند الاعتراف بكثيرات المعاصي والذنوب وان كثرت ذات التناهي في
مقاماتها المقدسة لا يلحقها النهايات ابسط المتناهي الذي لا يتناهى ان مست قطرة

من بحار جودك ما نقصت الامطار وان هبت نسمة من نفحات عوارفك احييت
الآثار لا نرجو سواك ولا نخاف غير خطايانا احسنت الينا في النشاة الاولى بلا علم
دون وساطة اعمالنا فافعل بنا مثله في النشاة الاخرى فان الطريق ذات حسك
والسائرون حفاة عراة والمقصد بعيد والعيون غائرات رمد والداعيات قد ابهم
والحاذيات خلفهم فان وقعت فترات فانت لها كفيل وانت الجواد الاعم على العالمين
يا منان يا حنان تحميد آخر ايضا له رحمة الله عليه
يا منان الآلاء يا لين يا حي يا قيوم ايدنا بالتأييد وبعثنا على النور واحشرنا مع النور
واجعل منتهى مطالبنا رضاك واقصى مقاصدنا ما يعدنا لان نلقاك ظلمنا نفوسنا
ليست على الفيض بضنين اسارى الظلمات بالباب قيام منتظرون الرحمة
ويرجون فك الاسر الخير ذاتك اللهم والشر قضاؤك انت بالمجد الاسنى تقضي
المكارم وانبياء النواميس ليسوا براتب الانتقام بارك الله في الذكر ودفع
السوء ووفق المحسنين وصل على المصطفين المجتبين ربنا آمنا بك و
اقررنا برسالاتك وعلمنا ان ملكوتك مرايا وان لك عبادا يتوسلون
بالنور على انهم يحجبون النور بالظلمات ليتوسلوا الى الظلمات بالنور و
يحصلون بحركات المجانين قوة عين العقلاء وعدتهم وارسلت اليهم
رجالا ليمجدوا اسمائك وليحملوا اسفارك وليتعلقوا باجنحة الكروبيين
وليصعدوا بحبل الشعاع وليستعينوا بالوحشة والرهب لينالوا الانس
وهم قاعدون في الارض ايقظ اللهم النائمات من النفوس في مراقد
الغفلات ليذكروا اسمك ويقدسوا مجدك كما خصصتنا من العلم القبس
فاتنا ابواب الفضل وارزقنا الرضى بالقضاء اجعل القوة حيلتنا والاشراق
سبيلنا انك الجواد الاعم على العالمين وايضا له تحميد آخر
الهي واله جميع الموجودات من المعقولات والمحسوسات يا واهب النفوس والعقول
ومخترع ماهيات الاركان والاصول يا واجب الوجود وفائض الجود يا
جاعل القلوب في الارواح وفاعل الصور والاشباح يا نور الانوار ومدبر كل دوار
انت الاول الذي لا اول قبلك وانت الآخر الذي لا آخر بعدك والملائكة
عاجزون عن ادراك جلالك والناس قاصرون عن معرفة كمال ذاتك اللهم
خلصنا عن العلائق الدنية الجسمانية ونجنا من العوائق الردية الظلمانية
ارسل على ارواحنا شوارق انوارك وافض على نفوسنا بوارق آثارك
العقل قطرة من قطرات بحار ملكوتك والنفس شعلة من شعلات نار جبروتك

اذا

ذاتك ذات فياضة يفيض منها جواهر روحانية متمكنة لا تتجزئ ولا تنفصل ولا منفعلة
مبراة عن الاحياز ذوات الاين مبراة عن الوصل والبين فسبحان الذي
لا تدركه الابصار ولا تمثله الافكار فسبحان الذي بيده ملكوت كل شيء واليه
ترجعون

والمصنف له تمجيد آخر

اللهم يا قيام الوجود ويا فيض الجود ومنزل البركات وغاية الحركات
ومنتهى الرغبات نور النور ومدبر الامور وواهب حيوة العالمين ايدنا
بنورك ووفقنا لمرضاتك والهمنا رشدك وطهرنا عن رجس الظلمات
وخلصنا من عشق الطبيعة الى مشاهدة انوارك ومعاينة اضوائك
ومجاورة مقربيك ومرافقة سكان سمواتك واحشرنا مع الذين انعمت عليهم
من النبيين والصديقين والشهداء والصالحين وحسن اولئك رفيقا
غفرانك اللهم غفرانك امنا بك واقررنا بآياتك ووحدنا ربنا لانك
وعلمنا انه لا مذهب وراءك لا حول الا حولك ولا عزة الا عزتك
خضعت لجلالك رقابنا وخشعت لعزتك نفوسنا اقبضنا من غضبك
الى رضاك ومن عذابك الى رحمتك ومن ظلماتك الى نورك ازل
عنا العمى وادفع عنا سلطان الهوى يا جاعلا لنا امر خلقنا
فلا تجعل الينا امر كما لك ارحمنا وارحم عنا انك بالجود والانعم على
العالمين ٥

دعاء للشيخ العارف حسين بن منصور الحلاج حين صلب

اللهم انت المتجلي عن كل جهة والمتخلي من كل جهة بحق قيامك بحقي وقيامي
بحقك وقيامي بحقك يخالف قيامك بحقي فان قيامي بحقك ناسوتية
وقيامك بحقي لاهوتية وكما ان ناسوتيتي مستهلكة في لاهوتيتك
غير ممازج اياها فلاهوتيتك مستولية على ناسوتيتي غير مماسة لها
وبحق قدمك على حدثي وحق حدثي تحت ملابس قدمك ان ترزقني
شكر هذه النعمة التي انعمت علي حيث غيبت اغياري عما كشفت لي
من مطالع وجهك الكريم وحرمت على غيري ما ابحت لي من النظر
في مكنونات سرك وهؤلاء عبادك قد اجتمعوا لقتلي تعصبا لدينك وتقربا
اليك فاغفر لهم فانك لو كشفت لهم ما كشفت لي لما فعلوا ولو سترت عني
ما سترت عنهم لما ابتليت بهذه البلية فلك الحمد فيما تريد

وصية الشيخ [illegible] الى [illegible]

قال يا بني اوصيك بتقوى الله [illegible] وبحب الله ورسوله صلى الله عليه وعلى اله وسلم

[illegible]

[illegible] وعش في الدنيا كانك غريب او عابر سبيل [illegible]

وصلى الله على [illegible] سيدنا محمد واله اجمعين

دعاء الشيخ ... شهاب الدين السهروردي

اللهم اعوذ بنور قدسك وعظمة جمالك وبركة جلالك وبعظم ركنك من شر كل آفة وعاهة ومن طوارق
الليل والنهار الا طارق يطرق بخير اللهم انت عياذي فبك اعوذ وانت ملاذي فبك الوذ
وانت غياثي فبك استغيث يا من ذلت لعزته رقاب الجبابرة وخضعت له اعناق الفراعنة
اعوذ بك من خزيك وكشف سترك ونسيان ذكرك والانصراف عن شكرك انا في حرزك وكنفك
ليلي ونهاري ونومي وقراري وظعني واسفاري وحياتي ومماتي وجميع اوقاتي وساعاتي
ذكرك شعاري وثناؤك دثاري لا اله الا انت تعظيما لاسمك وتكريما لسبحات وجهك اجرني
اللهم من عذابك ومن شر عبادك واضرب علي سرادقات حفظك وادخلني في حرز عنايتك
برحمتك يا ارحم الراحمين

اللهم اني اسئلك بثبوت ربوبيتك وبعزة وحدانيتك وبتقديم فردانيتك وبسطوة الهيتك
ان تكسني حلة من حلل جمالك وتتوجني بتاج كمال كبريائك وتجلسني على سرير عزتك
وتنشر علي لواء محامدك وتجعلني محبوبا محفوظا في برك وبحرك واجعل لي من لدنك
سلطانا نصيرا ولا تجعل لغيرك علي سلطانا ظهيرا انك كنت بنا بصيرا فلك الحمد
الواسع احجبني برداء كبريائك عن اعين الطوارق والخوارق اعوذ بعزتك ان يسطو
علي احد او يطغى بالف لا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم وصلى الله على محمد وآله اجمعين

رسالهٔ آذر ساسان و پیهم بخش کرا ادرا

ساسان دوم گویند

در منطق

شیدان شید

گوش نخست در شناختگان و شناسیدن و در و هفت نگهبانست

در رهنمائی دازه بر چم دازه رهنمائی دازه بر چمی که بروی آن نهاده اند

چون مردم بر جانور فرگویا این رهنمائی آهنگیست و بر پاره چم چون مردم

بر جانور یا فرگویا رهنمائی همندری و بروائی چم مانند بام بویش دیوار

رهنمائی پیک نگهبان دوم چمی که در روانش همبری بسیاران بود آنرا چم

نام نامیم و دازه که بران رهنمائی کند آنرا دازهٔ نام چون مردم و چم آن و در

روان چمی که انبازی ازینه بتوان انگاشت چم واچینا و دازه که بر آن رهنمائی

کند دازهٔ واچینا چون نام بهیر و چم آن و هر چمی که چون مردم فرا سیده بود در رو

و بر خر او مانند جانور آنرا چم فرناک خوانند نگهبان سیم هر خوده که هست یا پاره است

که در خرد پاره ندارد چون یزدان یا نا پاره است که پاره دارد در خرد چون

جانور که پیوسته است از تن و چیزی که با کم زندگیست و آن روان جانور نیست

رهنمای همندری یعنی دلالت حبیط

رهنمای تنگ یعنی دلالت تطفل

خوده حقیقت و ماهیت

تن پاره نام است و جانور زیاک جم زوی چیزی رواست که جز بر او بود
چون آماد کی فـر کویائی مردم را او رواست که زوی تر بود چون مردم
او را خوده را نوا پیماست مر ترکند چون خنده مردم را و نوا پیمائی وائی چون
تیر کی زنکی را و وائی فردرست آنکه نه آن با خوده آنچه چون فرکوهر او بود
چون سه کنجی سه کنجه را نکهبان چهارم هر خوده را که آهنک شناخت آن کنی که وای
فرکوهر او چیست بی آمیزش کار و کدامست که آمیخته بیکانه است پس بر فرکوهر یکانه
او نکر و از جـزاو نکرستن فرو بر آنچه راندن را از خوده نسزد آن پی رو خوده
بس سهمنک خلمیت هر آینه شایسته در آوردن و برداشتن باشند نشان
پاره آنست که در هوشیدن او پیشتر بود بر در هوشیدن سراسر و درست
شدن سراسر بدر آید او وست هوشیدن نیکوهری وائی و جدو مند و ایستر بود
و خوده را در آمدست آنچه در هستی اوست نکهبان پنجم جم نام بیرون فروزه
درست نشود از آنکه اکر یافته شود او را او بی بود که بدان از دیکری باز دانسته
شود بس تنوی بود و ما نام نوک کردیم و این نسزد و جسم نام اکر بر بسی است
اید چون چهار بر تنوهای خود نام راستیاست و اکر براه شودی و کاستی راست
اید چون بسندی بر برف و دندان جم برشی است چون نام بیکجم بسیار شود ماننداسپ

آن را منش اکر معنی متفاوت و جمهور مشکک کویند ۱۲

وبارانیم را اگر بسیار ریگ نامیده بود مانند مهر که شت مهر و دوستی را گویند .

هم باز نام است و نامی را که بر چیز بیگانه از مانند هم بودن رانند چون اسپ

بر زمره و نگاشته یا بهمالگی چون روان شدن ناودان یا بوالیکی نمودن

چون نام همه بر پاره کار روا از راست نگهبان ششم شناختهای مردم فریدست

یا نافریدی نگهبان هفتم چون چیز را کسی شناسا نه شناس بچیزهای بسیار باید

و شناسش هر آینه روشنتر از آنچیز باید گوش دوم در کرد آغاز در و دران نگهبانها

مقاله دوم در حجت و مبادی آن

نگهبان نخست گزارش سخنیست که گوینده آنرا راست گوست یا کاست گو توان

انداز و انداز
قیاس

انداز سخنیست واکشیده از گزارکان که چون درست دارند آنرا ناگزیر از آن

سخنی دیگر وابی شود برداشتنی گشاد تر گزارکان است و گر گویند در وایکه

یکی از دو چیز آن چیز دیگر است یا نیست مانند آنکه مردم جانور است یا نیست

پس و گوینده گرده را نهیده و گر گوید کرده را برداشته مانند کاه از دو

گزارش یک گزارش کنند تا برآید هر یک از آن دو از بود گذاریش و استوار بند

میان ایشان دهند پس اگر باز بند بوابدن است و گر گزندی پیوسته

مانند چنانکه اگر آفتاب برآمده باشد پس روز بود پس پدانجه گیز واژده

بشیر و خوانند و بدانکه گیز را پیرو و اگر همبندی میان دو گزند بتیز است

درگردی وا گسسته است چون این مر جفت یا تای نگهبان دوم جهان فر
گردی سزاوار همیشه بودن باشد یا در لختی هنگام است پس گزیند این فرگرد
که در لختی هنگام است یا همه هنگام و در گرد و چنانکه چون گفته شد
مردم جانور است پس گزین شود همه یک یک از مردم چنین است هر فقیر
که نهیده تنو یا دارد تنو یایش نامند چون هیر نویسنده است و آنکه نهیده
او همه را فرارسیده است گزین کند فرگو دران بر هر یک چون هر مردم
جانور است و هر گزارینی مانش و دانش دارد در آنچه با لخت از ویده
شد چون لختی مردم جانور است و این دازه برازنده را دشیار گویند
چون هر و لخت و گزاره دیساری را وارسته نام است نگهبان سیم
در بر داشتنی نمگر بهشته را یا بر داشته یا وابسته هستی است هر آینه خوانند
یا یا بونیستی است بار داشته نامند یا نا وابسته هستی و وابسته نیستی
آنرا شایسته گویند نخست چون مردم جانور است دوم چون مردم سنگ
سیوم چون مردم نویسنده است نگهبان چهارم دگر بینی ناسازگاری دو
گزارینه است به مانش و دانش نگهبان پنجم باز گونه چنانست که بهشته گزارینه را
برابر سری برداشته کنند و برداشته را بنگاهداشتن چگونگی و پاییدن

و از عکس عکس مستوی مراد است

راستهای و کاستهای همچون خود نگهبان ششم اندازی کمتر از دو گزاره نباشد
یا اگر گزاره هر زاده وا رسیده بود از گزیدن ناچار در و نهاده
و بزخاری باید از گزاره دیگر و آن انداز بیرون گرداست و از همگر
پاره خواست ناچار است از چیزی که همگر نهاده دیگر بود و آن گزاره
دیگر شود و آن انداز هم پیوسته است و هر آینه انبازی باشد دو گزاره هموا
در چیزی که واوار میانه نام دارد و هر کدام از نهاده سر آهنگ و برداشته
آنرا اواوار نامند و ناچار انبازی یا در برداشته یکی از آن دو و نهاده دیگر
یا در نهاده هر دو یا برداشته هر دو آن پدید آید فرشوده از هم بستگی
که میانه در برداشته نخست و فرو نهاده دوم باشد نگهبان هفتم دانشهای
فرخودی آنست که در آن چیز و نیک بکار ببندند آن انداز بهم آورده از سر آهنگها
بنیادی چون او از گفت آنکه همه بزرگتر است از نخست او سر چه آنست که بدان
آن چیز را خواستکاری کنند آیا بدیکی از دو روزی دگری که پیوسته است
بدو خواهند و پاسخ بیکی از دو روزی باشد کدام و اگر چیز بزوهند
چرا از و برای گرویدن جویند و این پیچ است و از شاخهای چون است و در
پاسخ چگونگی گویند آنکه چیز سیاست یا سپید و در پاسخ چندی گفته شود

٢٥٥

مانند اندازهای پیوسته یا در گسسته سان مرکّبو و بد و همگری جز با شمار اند

کی وازو همگری جز بر روز کار جو یند و از خو سر که است که بروجب آزند

شناخته خردمند خویش ... گاه ادبی در ورانداسی با واد جاوداش

آفند وآن از نمویی است که زاینده بنو و بگفت ما واز آنچه بدین دراو نخته

معادیر منفصل منفصل مثل عدد نسبت مکان

نسبت زمان متی

غلط عاس ... است

هیات نا نخجه یعنی چنانکه گفتیم

یعنی بغلط واقع بسبب ترتیب چنانکه گوید مردم موداراست و هم مو رویند است بر اید

یعنی نخجه بدانکه مردم رویند است وآن نا خجه چیزهم آورست

بعز نوع تالیف چراکه حد اوسط را بطلب بمعدم ثانیه

نقل نکرده چنانکه حد اوسط که محمول صغری است

وآن مو دار است نکردید بیکاو را موضوع کبری

٤٤٤

هنر نیز باشد

نامه داد یار در داد پنج

بهی گوبائی به پیروزی است. و فرمود دانسته نشود مگر بافراز داد گوی و نخست

داد آنچه است پس بدانکه داستار نامی باشد و کرداری و لاری و در جهان هیچ

جز دانسته نشود بی دانش و بنه دانش را اصل یک روی پنج رستاست

و بروی دیگر ده رستا بن تالهٔ نخکانه اینست برکار پاک پدیشیک از زن

گویم برکار گفتاریست بر بسی چیزها که به یکدیگر جدا باشند یا گویم برکار یکی همانست

کروان مردم ازا برآرد برای این یکی و پاک یکی همانی از کسان

برزن او انست که گویند پاک تولیده است بر بسی چیزها که جدا باشند شمار پشیک

گفتاری بود در یک پاک و بیشتر پاکهای که زیر آن برکا باشد با وی انبازی ندارد

آزن کانوزی بود گوهر را که زود یا دیر یا میانه این هر دو زوده گردد برکار چون

رویده و کانی و پرنده و چرنده و چارپا و چون درختان گوهر برکاران

برکار باشد ازانکه جز و بالای وی هیچ برکار نیست و مردم و کبوتر و ماهی

و کژدم و انگور این همه را پاکان پاک گویند ازانکه زیر ایشان هیچ پاکی

نیست که ایشان برای آن پاک برکار شوند دو تار پذیرای هست در

گوهر که برای آن بپذیرفتن پرگار گردد چنانکه برای دانش مردمی مر نیرای
او بود که پاینده روان در در کار کند و همچنین در همه پاکی این انگاره در ور
باره بگنیک و اگر پاکی نبود که او را آموک نبود چون دران پاک پشنگ جوی و
پرسش پاسخ ده بدانکه هر زابی که پیکر او یا پکار از زاییده توان برداشت
وان زاییده ناهو ونشود و بزبان نیاید آن بید نباشد و فرگوهری فصل ذاتی
چیزی بود چون زندگی جانور را و بالش رونده را و گرمی آتش را و تری آب را
و شیدشت هور شید را چون چیزی باشد که او را پایر نبود چون شت مهر ماه
آزابار یخنا انگ آنچه پرگار باشد پشنگ چهار گونه است یکی آن بود که
در یک پاک باشد بن پیاکها با وی انبازی دارند چون بدو پای رفتن مردم را
و هم مرغ را دوم آن بود که در یک باشد و در همه نبود یا در لختی بود چون
دبیری که لختی مردم را باشد و دیگران را نبود سوم وشنگی باشد که در یک پاک بود
نه بهمه هنگام گاهی بود و گاهی نبود چون سپیدی موی مردم را
چهارم وشنگی بود که در یک پاک باشد و بهمه هنگام یافته شود چون گریه
و خنده مردم را و شیهه اسب را سر و آتش چون درازی و کوتاهی
نشستن و خاستن و خفتن و رفتن پرگار و پاک و بید و فرگوهری اند

گویائی مردم را

دگر شنگ پشنگ است یعنی خاصه

هر کس را و فرهنگ هر چند در بر خیزد چون جوانی از مردم و ننگ از آن
با باآن پاک با آن برکار بود و هرگز بر نخیزد چون خنده و گریه مردم را
و سیه بسبب راهم از زن باشد بن آنچه گویی هر موشت یار خاست
یا برفت یا بخفت پس کان این از زن بود تا لها جدا جدا ست از برای
و اسکامی از بهر جم   و آن پنج دزکه بود چنانکه کسی گوید شد یکیست و جم
او بسیار   از آنکه هستی و خداوند و دانش و تاب بود و دیگری
فنافت گویند و آن تاله بسیار است و جم یکی چون مردم و جانا و کیا
و مردان و زانا و مانند این   دیگری آنجا گویند چنانکه گوید و کرد کار
و کرده   و یا چون زد و زننده و زده   و دیگر را از جنس گویند چنانکه
سنگ و درخت و جمه و آتش و مانند این که همه تنند باید که این همه
یکی باشد و دیگری چون فراز گفت هر مو هر مو را و ندرا و ندرا آهنگ
و دیگری از تالها این تاله است که هیچ چیز را بنام نخوانند که نه آن او را
بود   راست چون هر مو که هیچ چیز را هر مو   نخوانند مگر هر مو را و تاله
و جم یک روی باشد و باید که تالها همانی بود و فرگو هری   نیو
یا برکار با پاک باید   و از اشک و از زن پرهیز د و را ببند

آن

تار
لفظ

دنگ با کاف فارسی
درجه باشد

مردم و جانا و کیتا
و مردان و زانا
اسم هیچ لفظ نام باشد

آن تاله باید کز فرگوهری بود نه همه فرگوهری از انکه پرکار و تن پس
و گویایی تر تیز هایی فرگوهر مردم است پس نشاید گفتن که مردم
تن است از انکه سنک نیز تن است و نه جنبنده چه اسپ هم جنبنده
نه مردم است و اگر جانور گویند تنها چنانکه مردم جانور است هم نشاید
از انکه شیر نیز جانور است نه مردم است پس باید که گویند مردم جانور
فرگویاست و در تن و جنبش و بالش این همه پرکار مردم است
و از بید که اگر نباشد مردم نبود و آن گویاییست پس این افزار آورد دم
تالا انجامه تا بشد و آن سه تاله است که پرکار و باک و بیداست
بد و گونه بود چه نخست پرکار است و آنرا پاسخ چیستان گویند چنانکه
مردم چه باشد گویند جانور پس پید مردم که گویاست آنرا پاسخ
کدامی گویند چه مردم کدام جانور بود گویند جانور فرگویا و جانور فرگویا
جز مردم نیست

تمامت شد رساله داو پنجه دادیار ... ١٠٦٣

همینه باشس رساله دهگونه گر نهاز منقولات عشر ...

چون نگاه کرد بود مند بن فرودین و فرازین و تنابانی و روانی
آفرکرد رست بدست آورند که همه آنچه هست جز از هر آینه باشس

بر دو بخش است یا گوهر است یا اَزَن یا کاموس است یا بنویز
چون درین همه دیدند ده بخش برون آمده آنرا دهداب و ده گوی
نام نهادند درخت چون اندیشیدند تن را دیدند که جنبید و بالید
و لختی ازان بخود آهنگ میکردند و خرد و افت داشت کرتن بخودی خود
آنرا نیارد پذیرفتن انکه بدانستند که با این تن گوهری است کننده این کا
و آنچ ازاوست پس این گوهر را روان نامیدند و همه را بهاکه در گوهر بود
گرد کرده آنرا تن نام نهادند بس گاهی یافتند که تن بی کار میشود و از گرد
باز میماند چون مرگ جانور را نو خشکی رونده را و کنون گرد آب و را
و آتش را بس دانستند که این گوهر بخشیده است بهره ازان کاموس است
و بهره پیوندیده و ناچار بود هردو را گوهر خواندن بس کاموس گوهر را
برکاران کار خواندند و جهان برین و فرودین هردو را باک او گفتند
پس چون دیدند که تن ها را اندازه و چند و سنگ و بالا و پهنا و ستبرا بود
هر یکی به پیکر بود همه آن نهاد این را بازا بان را گرد کرده برکاری گرفتند
و آنرا سندانی و چندائی نام کردند و این همه ازن است پس چون
چیزهای دیگر دیدند که آن نه گوهر بود نه بیرون از چندائی بوده چون

دهداب و دگوی
هردو نام مقولات عشر است که پیغمبر نامه ماطیغوریاس گویند

سندانی و چندائی
هردو کمیت بود

بجائی

سیاهی و سپیدی و گرمی و تری و بوی این همه را گرد کرده
و برکاری گرفتند و آنرا کیهانی و چونایی [illegible] نا و چگونگی نامیدند
جنینی — هر چهار لفظ نام کیست
و این همه از زن است پس چون نامها یافتند که چیزها بود و چون پدری
عوض
و مادری و برادری شوهری و انبازی این همه را گرد کرده برکاری
حسبی
گرفتند و آنرا کشایی و کیشن و چمایی نام نهادند و این همه را هم از زن
هر سه لفظ نام اضافه است
نام نهادند پس چون نامها یافتند جز آن نخست بچم بالا و زیر و چپ و راست
و پس پیش و میانه و باستار جای و مانند این همه گرد کرده برکاری
جنینی
گرفته آنرا کتایی و کوبی نامیدند پس نامها یافتند چون شب و روز
هر سه لفظ نام آئین است
و سال و ماه و پار و پیرار و باستار هنگام و بیستار دمان این همه را
دقت و زمان
گرد کرده برکاری گرفته نام آن کیایی و کیی کردند و همچنین ایستاده
جنینی — هر دو لفظ نام می‌آید
و نشسته و خفته و باستار جا نهاده و بیستار جا افکنده این همه را برکاری
جنینی
گرفته درایی و نهادایی خواندند و همچنین نامها بود چون او را با او
هر دو لفظ نام وضع است
و بر او و نزدیک او و مانند این همه را برکاری گرفته و داشش و مراتبی کردایی
جنینی
و کرایی نام نهادند و همچنین بزد و بکرد و بکشت و بدرید و برگرفت
هر دو لفظ نام ملک است — گفتند
و مانند این همه را برکاری گرفته کارایی و کرد و همچنین نامها یافتند مانند
جنینی
هر دو لفظ نام فعل است

اضافه
این
آ
همی
وضع
ملک
فعل
انفعال

تنک بسته شد و بریده کشت و رشته کردید و مانند این هیتابی و بزبزی کغند

زینت همه ده کوی بدین کشاد ۰ کوهر چندی چونی کونی کیی بنی دارش کرایش

کارش پذیرش چون در آنجه هست نکاه کرد نه هیچ سخنی نیکوتر ازین ده

ندید ندهد آن زن ماند جا کوهر

اکنون لختی از فرکات کوییم که سخنان نامی باشند و کردی و افزاری

و نام رهنماید بر چیزی بفر نود آری فرنود هر از نام دانسته شود و کار

داد کویان آزا و آمه کویند وآن رهنماید بر چیز و بر زمان آن چیز

و افزار را ارکو خوانند و لختی از داد کویان باشند که نام و کار خود

خود کرانمند اند وبی افزاره هم ایشان دانسته شود و لختی کویند که

بی افزار زبانی ستانتر سخن دانسته نشود و بهمه از افزار زبانی و

کوکاستی بهتر است که باشد نام چون هر مو و دمه و درخت و سنک و کار

چون کرد و زد و رفت و مانند این و افزار چون در و بر چنانکه کویند

هر مو خانه است که این هیچ جم بیدا ممکن است از انکه نتوان دانست که هر مو

در خانه است یا خانه هر مو بس باید کفت هر مو در خانه است تا درست

باشد و مانند این بسیار است پس باید که نام و کار و افزار بهم باشند

وبرسند این همه برینگونه باشد و سخن چون در پیوسته شود آنرا پذیر گویند گزینینه
خواند و سخن برین و اینهمه گاه دروغ بود و گاه راست و ازین بالها
آنچه شناسا تر است نزد ما همه گویان گزینینه است و گزینینه سخنی باشد که او را از
گفت کنند بران و گویند باستار چیز چنین است و بیستا چیز چنین نیست و این
هست و نیست را فرگفت خوانند چنانکه گوییم آتش گرم است یا گوییم آتش
گرم نیست و این فرگفت گاهی راست بود و گاهی دروغ چنانکه گفتیم
آتش گرم نیست و این گزینینه بر دو گونه باشد یکی را فرازگفت رستار خوانند چنانکه
گویند آتش سوزنده است دوم را فرگزدی خوانند اگر آتش بود بسوزاند و این
فرگزدی بر دو بخش است یکی را لاره خوانند چنانکه این سخن یا دروغ بود یا راست
و گزینهها را یا فرچندی هستی ایشان پیدا بود یا همه یا لختی بود آنچه همه بود چنانکه
هر مردم گویاست و اگر لختی چنانکه گویند لختی مردم دبیرند و آنچه فرازگفت بر همه
کرده باشند بهستی آنرا هرفرنا خوانند و اگر فرگفت بر همه کرده باشند به نیستی
هرفرنا بود و اگر فرازگفت بر لختی کرده باشد چنانکه گویند لختی مردم دبیر است
این را فرباری فرنا خوانند و اگر فرازگفت بر لختی کرده باشد به نیستی آنرا فرباره فرنا
گویند و آنچه گفتیم چهار گزینینه باشد و این گزینهها را او برداشته برگرفته خوانند
بر چهار لفظ نام کلها

واز برای آتش نزد دانشانی خوانند که در دو سخن باشد یکی را هشته خوانند و یکی را
افرشته چنانکه گفتیم آتش سوزنده است آتش هشته بود و سوزنده فرشته و هست
وا از گفت باشد و بن این گشنه که گفتیم آتش و فرانکف بر همه کردیم و نگفتیم که هر آتشی
یا همه آتش یا هر چه هست سوزنده است و همه فرو گذاشتیم پس این گشنه را آهنگ
گویند و در دیدار دینه و فرنود فراز گفت فرباری بود هر آینه او را فراز گفت همانی
نباشد و آنچه گفتیم که هر یا همه یا هر چه این فرنگارکان را موتو گویند یا همانی بود و یا
فرباری بن همانی فربائی یا فرنایی و ایشان را متو باشد لیکن فربائی چنانکه گویند
هر مردمی جانور است و فرنایی چنانکه بود که گویند هیچ مردم جانور نیست پس همه
و هر چه تا له متو همانی بود و آنچه بجای بجای همه و هر چه بایستد بن تا له دیگر نشانه
پس اگر متو فرباری بود چنانکه گوییم لختی مردم دبیر است این لختی را متوی فرباری
فربائی و فرنایی کند فراز گفت بر یک کس کنند و آن را بشمار همانی گیرند چنانکه گویند هر موداد
گر است از آنکه بایست نباشد که چون هر موداد گر است همه مردم دادگر باشد یا گویند
هر موداد گر نیست پس همه مردم دادگر نیست و این را کس گزنه گویند و آنچه در فرنود بکار
آید چهار گشنه است دو فربائی و دو فرنایی و فربائی همانی و فربائی پاری چنانکه
در پیش یاد کردیم و گشنها با بایستی بود چنانکه گویند مردم گویاست یا نشاید چون هر مردم

درشکی است بود که باشد و بود که نباشد یا باز داشته چنانکه هر مردم زنده است

یا نه یا جسپیده بود که آنرا لازم و چسبه خوانند یا واگسسته که آنرا ناپیوسته و دروا نامند

چسبه چنانکه گوییم اگر آفتاب برآید روز بود و دروا چنانکه گویند شمار یا جفت بود

یا طاق و این هر دو گسسته شکی است پس اگر گویند که هرگاه آفتاب برآید روز بود

این همانی فراگرد چسبه بود و اگر گویند شمار یا جفت بود یا طاق این همانی فراگرد دروا بود

اکنون از آمیشاسن گوییم بدان گشتها را که در فراز از بکار برند آنرا سرور خوانند

چون دو سرور بیکدیگر آیند از ایشان فراز گفتی ساخته شود آنرا فرابر خوانند نمونه این

چنانکه گوییم هر جانور جنبنده است و هر جنبنده از جایی بجایی رود نمونه دیگر چنانکه گویند

هر مردم بالنده است پس از فزاده برداشته و این هر سه را برزنی خوانند

و مردم را برزن کهتر و جانور را برزن میانه و انبازه نیز خوانند بالنده را برزن

مهتر برزن میانه انباز مهد باشد و گیوی فرابر بود چه اگر انبازی او نباشد فرابر

نبود و اگر بود درست نباشد و باز گونه و فرشکن باز نماییم که سرورها درست

کدام است و نادرست و دروغ کدام پس چون این درست بهم آیند ناچار

برزن میانه یا در یک سرور فزاده بود و در دیگری برداشته و یا در هر دو

برداشته بود و اگر در یک سرور برداشته بود و در دیگر فزاده آنرا از گیره

فرابر و برزه
هر دو نتیجه باشد

فزاده و برداشته
موضوع

فرانداز های نخست گیرند و اگر در هر دو فرناده باشد آنرا از گیرهٔ سوم گیرند نمونه گیرهٔ نخست
چنانکه گوید هر مردمی جانور است و هر جانوری جنبان است فرزآید که هر مردمی
جنبنده است و این از گیره نخست بود و اگر در هر دو سرور برداشته بود چنانکه
گویند پیکروری باشی است نوه نیست فرزآید که هیچ پیکروری نوه نیست
و اگر هر دو فرناده بود چنانکه گوید هر جانوری جنبان است و لختی جانور مردم است
فرزآید که لختی جنبان مردم است و این سرورها و برزنها گاه بود که راست
بود و گاه بود که دروغ باشد چنانکه هر جانوری تن است و هر سنگی تن فرزآید
که لختی جانور سنگ است و این سرورها راست است و فربر دروغ و این میناک
از در و روست نخست اگر فرانداز از گیرهٔ دوم است و در گیرهٔ دوم هیچ فربر فربابی
نباشد و ناچار باید که یک سرور فربابی بود و یکی فرنابی و این هر دو سرور فرباب بود
و فربر فرباب دوم اگر گوید هر خردمند بازهر است و هیچ بازهر گناه نکند
فرزآید که هیچ خردمند گناه نکند و این میناست از آنکه همه سرورها و فربرها
دریچه و درفرکاستن آن در پیچاچ را فرگکن و باژگون شاید شناخت چنانچه
اینجا گفته است که هر خردمند بازهر است از آنکه سخنجو یا و اگر آزیت نفروشیان
و دردمند و مانند این هوشمندند و بازهر نیستند و آنچه گفت هیچ بازهر گناه

میناک خطا
فربابی
موجبه
بازهر ممیز
دریچه و درپیچاچ
تلبیس

نکنند شاید گفت که پیغمبران و فرزانگان هیچ گناه نکردند همه بازهر بود پس روی
شناختن آن میانایی و بازگونه باشد دوتار در فرشکن گشینها هر گشینه میانایی شد
جون هوشور دران نگرد گشینه دیگر باید آشیج آن و آنرا فرشکن گشینه نخست خوانند
چنانکه این سخن که گفته آمد خردمندی بازهر است پاسخ او آن بود که نه هر خردمندی
بازهر است پس این گشینه نخست فرکاست باشد و فرگردهای آن فرشکن بود که
یک گشینه همانی بود و یکی فرباری و یکی فربایی و یکی فربایی و فزاده و برداشت
و دمان و سار و نیرو و کار و همگی باز در هر دو گشینه یکی باشد پس چون آن
فرگردها بجای آرد درچنین درست باشد پس هیچ فرکانی دوتار در بازگونی
سروران بازگونی آنها بود که فزاده را برداشت کنیم و برداشت را فزاده
و سرور دروا دوتی کنیم وچم بجای بود چنانکه گوییم هر مردی گویاست
و مردم فزاده است و گویایی برداشت گویا را فزاده کنی و مردم را برداشت
و همان و همان فراز گفت بجا بود چنانکه گوید هر گویا مردم است و از سرور دو
و در واژگونی هر شماری با جفت یکتایی و در بازگونه باید که نیک نگاه کرده آید
بن بازگون همانی فربایی در بازگون خبان بود که گوید هر گویا مردم است
گویا فزاده مردم برداشت چم هم بجای خود بود که در بر زن بیند و ویژگی بود

همه بازآید و هرچه جز این بود همانی فربائی فربار بازآید نمونه پرزنان چنانکه گوید هر

مردمی گویاست بازگون کند و گوید هر گویا مردم است و پشکی چنانکه گوید هر مردم

خندنده است . و این را بازگون کند گوید هر خندنده مردم است انجه جز

پرزنان و پشکی بود چنانکه گوید هر مردمی جانور است و این را بازگون کند

و گوید لختی مردم جانور است و این فرباری فربائی باشد و بازگون همانی فربائی

بازآید بی فرکان چنانکه هیچ مردم سنگ نیست . و بازگون فرباری فربائی فربار

بازاید و فرباری فربائی را بازگون نباشد هرنا همین است کانون بازگون

و فرگردهای کیره نخست آنست که پرزن میانه در سرور باکهتر برداشته بود و در سرور

با مهتر فرنهاده دوم آنست که سرور کهتر فربائی بود سوم انکه سرور با مهتر همانی

بود تا این سه فرگرد نباشد فراز درست نبود و فرگرد کیره دوم آنست که یک

سرور فربائی بود و یک سرور فربائی و سرور هرنا همانی بود و دیگر انکه با هیچ فربر

فربائی نبود و اگر این فرگردها نبود فراز زیبا بود و کیره سوم آن بود که یک سرور

هرکدام که بود همانی بود و سرور باکهتر فربائی بود هیچ فربر همانی نبوده در آن

و در هر سه کیره فرگرد است که پرزن میانه در کیره نخست در باکهتر برداشته بود

و در کیره سوم در هر سرور فرنهاده از دو فربا نیاید و چون در سرور باکهتر فرنا بود

وسرور با جهر خریاری بود و فرانداز نباید جون این فرکرد با نکاه ندارند اکر سرور راست

بود فربر دروغ باشد اکر فربر راست بود سرور دروغ بود آنجه یاد کردیم نهاد بست اصول

دیکر جیزرا برین فرانداز دیسترا آنجه یاد کردیم جون دربی باشد در آمدن را

اکنون لختی از فرنود کوییم بدان فرنود بغرکونه از فرانداز بود و فرانداز جنین باشد

زفرنود راو فرنمود رانشاید شناخت مکر براه بخش و نکشایش و برزن بن فراندا آن

بود که جون نام برکاری برند توان برکار را بخش کنیم و برکسان و از کانون هر یکی نوع

وکسی جداکانه بررسی و باز دانی تا … همه پاک وکسان هیج هست کرد شمن

بدان فرکاست خواهد فرکشایی باز کونه این باشد که یاد کردیم همچنین کوییم فرکشایش تخلیل

این است که پزشکان کویند جرکی بس این جرک بد و بهره بود یا جانور بود یا

کانی و اکر کانی بود آن تن را فرکشایه کنند جنانکه زر کویند این فرشوشه جندین

زر است و جندین جیست بس آنجه زر است تنی است زری در آمیخته کزی بادی

و خاکی و جروی دهنی بادی هوای او یکی شده و کرمی کان او را خیان بخته که باد سیم

آبی وجروی او با پارهای زمینی استوار کشته است جنانکه آتش میان ایشان

جدای نتواند آورد و سوخته نشود و سیم نیز بخته شده بن پارهای زمینی او بسی

استوار نیست بس آتش او را جدا کند و سوخته شود کویند هر تنی که هست بکریده است

مصور

وهر بکرسته بایس است واین فرانداسی است از دو بخش ورپس خواهند که این را
وکشایش کنند نخست سرور نخستین برگزینند وکویند هر تنی بکرسته است وتن از کوهر
بوسته است ونخست هر تن درازی وپهنی وژرفی وپذیر است وکوهر است
وکاموس است وچون کفت هر تنی سپهران وانچه در انهاست در زیر این
نا آمد سپهرها از بکری است وپایه بکرتن است که هیچ منش ندارد چه اکر منش
داشتی بایر شدی یا بکاهش آمدی یا فرسوده کشتی وآسمان بچشم نماید از آنکه
آنچه می بینیم را میبات نه سپهر چه ستره ما بیشتر از هیچ فرسنک یاده نتواند دیدن پس
واکر دریافتن سپهر آن فرنمون است پس فرنمون خردانی است نه سترسایی
از آنکه سترسته آن بود که ستره او را بیابد وپندار کرد آورد آید پس اکر اندیشه
خرد یافته است پس خردانی بود نه سترسایی وخرد دسته از سترسته جدا است
اکر سخن ستارکان است که بدبند مارا آنچه می نماید از ستارکان نه بنبری بینایی
است آری شید ستارکان از بزرکی در تری ولتوبی ما می افتد همچنین کوهر
کاموس که بسپهرها بازبسته است هرکز جدا نخواهد شد وما این همه درست کنیم که
کفتیم هرچه بکربده است بایس است تا کسی نکوید که هر نکاشته نوبسته است از آنکه
پرسشهای خردانی نکاشته خرد است ونکاشته وخرد هیچ دو توه نیستند پس درین

تری ولتوبی
رطوبت جلیدیست
وآنرا از اله نیز کویند

انجه گفتیم نگاه دارد تا راه فرگشایش و بخشیدن دانسته شود و بن راه بهرزنان
ازشناختن سپاس یا گهاست از برزکاران و چندین بید چنانکه گوید برزن مردم
چیست گوید جانور گویا و گوید جانور تن جنبان یا بابت و تن گوهری بود
در پیوسته افرازی همه تناترا جانور و جز جانور بن هر کدام از فرنود شناخت بگرد
که جهان و آنچه در جهان است بوی پایاست و آن خرد انیت و این نفراندا
درست دانسته شود فراندامس چنانکه گفتم از سه برزن و سر ور بید آمد و آن سروان
که در روشنگران و فرانداس درست بکار برند چهار است آدیان خرد و آزمودها
و فریافتگان و فرشنودگان بن ادیان چنان بود که گویند هیچ در هیچ هست و هیچ بود
یا هیچ در هیچ نبود باشد یا آفتاب روشن است بن ازمودها بمیانگی خرد بود چنانکه
راننده فرزده را د موی که خرد داند این نه کرهسیاریست چه اگر کرهسیار بودکا
بودی گاه بنودی پس ازمودها و فریابنده چون سوختن آتش را و بریدن تیغ را
کاستن و فزودن شب و روز را بن فرشنودگان چنان بود که نهاد هوشیار
و آنچه بدین ماند باید که چون فرانداس کرده آید اگر در آن فراندازه فرگان
بود یا هرمان در هر سه برزن نگاه کند و در هر دو مینه تا از کدام فرگرد است
هنگرد دگرهای هر یکی را بنگرد جداگانه و همه برزن نگاه کند تا برزن برسه که نهاده

راست هست بانه و برکار خونیز است یا دورتر و بید فرگوهرست یا بشنک یا ازرن
و برداشه پرسه فرگوهری برناده است یا نیست چه اگر برداشه پرسه فرگوهری
برناده بود پرسه نه درست بود این مایه بسند بود درآمد سار فرگو یابی

رساله سکین بانو در منطق

بنام یزدان

آنچه در چم بی آکنش درآمد انکار است مهرآسا و اگر با فراز گفت است گرویدن بود
چون مهر روشن است و دهش نیز خبر بیت بجبری بپذیرش سان وستان
داناست یار بایش مانند سنگ کو با نیست نیز هر دوان هر چه بی اندیشه فراز آید
هر دو انیت چنانکه انگاشتن روشنی کو تاریکی و بدانکه تا مانست گروی دریابند
فراز آید آنرا کوشنی گویند و شش گرویدن بدانکه روان کاموس است اندیشه گرو
داستگان را به بهشتی و بیمی لختی بر لختی بر روشنی که نادانسته بود دانسته شود و آنچه در
اندیشه فراز یا بنگار رساند آنرا اشناسا نامند مانند چم جانور که گوهرش بالای دریابنده
و بنیان بخواست آرتست و چم گویا که دریابنده خردانیان باشد جدا جدا شناخته پس
هر دو را گرد آوری و سرایی جانور فرگویا انگاشت مردم فراز آید و آنچه در روان بنشین
و بگرویدن رساند آنرا رهنما دانند چنانکه روان درگاه کاموسان است و هر چیز
جای کاموس است پس روان کاموس است انجه در چم انگاری اگر آنچه در نهفته بتن

کاموس است

از و در آمده باز دارنده انبازی بس باشد آنرا پارهٔ آمیغی خوانند چون بر شین
هر مو و اگر باز ندارد آنرا همه گویند مانند آبین گرفته مردم و مر بسیاران را ایدان آن و
پارهای جاینده آن مانند هر مو و در مو و جزان و پاره جاینده نزدیک همه بود
مردم و ش که فرود جانور ست و او در زبرتن بالا او در ته تن رسته و آن در
زوی گوهر چون همه را نزدیکی با ایدای او با ازوند آمیغ ایدها باشد مانند مردم
که او ازوند آمیغ هر مو و در مو و بدرام است آنرا گونه خوانند با پارهٔ آمیغ ایدها با شد
پس اگر آن آمیغ ایدان آن همه انباز بوده باشد میان ایدان آن و چیزی دیگر آنرا فرگونه
خوانند اگر پارهٔ آمیغ ایدان آن همه انباز بوده باشد آنرا ببد نامند خواه آن پاره
انباز بوده نباشد چون فرگو یا بر زنده است با آمیغ مردمی و این را بید نزدیک خوانند
شوند انباز بوده باشد بین همه انباز بوده نبود چون در یابنده و این را بید دور نامند
بید و او رست گوهری یا بیرون از آمیغ ایدان باشد پس اگر بر زنده باشد بیک چیزی
آنرا بیزنی خوانند چون خندان و این دو گریت ناوری و اگر انباز بوده باشد میان
دو آمیغ آنرا ناورسی نامند چون روبده آن فرگونه که در پاسخ همه انباز بید که آن آنرا
فرگونه نزدیک نامند چون جانور و آنکه در پاسخ همه نباید آنرا فرگونه دور نامند چون
تن بالنده که انباز بوده بیان مردم و دیگر جانور است بن در پرسش از مردم

باروبنده گفته شود و در پاسخ از پرسش مردم با جانور نه هرگاه فرگونه نزدیک را بابید

نزدیک گردکی آنرا واداریهومه خوانند چون جانور فرگویا مردم واگر فرگونه دور را باید

نزدیک گردکی آنرا واداری نامند چون تن فرگویا و هرکه فرگونه نزدیک را باپزنی گردکی

ازابرت درست خوانند چون جانور خندان مردم را وهرکه فرگونه دور را بابنره گردکی

ازابرت آمده سرانید چون تن خندان مردم را همچنین تاورهای بابنره برنت آمه با

چون است خندان مردم را واکاوه رهنمایدان کرو بدان راگزاره خوانند وگزاره

برسه بخش است نخست وروا سی وآن پیوسته بود از دو اند چون مهر روشن است

واین را بانی خوانند وشب نبت روشن واین رار بانی برآنچه فراز گفت کنند وگزاره

ورواشی باده خوانند و بانچه فراز گفته اند ورشته دوم فرگردی جستی وآن پیوسته

باشد از دو گزاره که میان ایشان ورتش کرده باشند بهرسی چون هرگاه

مهر برآمده روز است وآنرا بابائی خوانند باآگین کرده باشند بربای همرسی چنانکه

هرآینه چون باشد مهر برآمده شب بود واین رار بائی نامند سوم فرگردی وآن نه

وآن پیوسته باشد از دو گزاره که میان ایشان آگین کرده باشند بجدائی با

جدای وجدوری برسه بهره است بخش نخست آمیغ که درو فرگویند بجدائی در راستی

وکاستی چون این مرجفت است یا طاق واین جدائی آمیغی خوانند یا فراز گفت کرده باشند

مردم را

فرگرد نا جستی
شرطیه متصله

٢٦٥

برباش جدائی چون نیست این مر یا جفت یا بهره بد و برابر واین را ربائی
رمیغی خوانند دوم بازدار کرد که در وی دهش کرده باشند بجدائی در راستی
تنها یا کاستی تنها چون این چیز یا سنگ است یا درخت یا نیست این چیز یا سنگ
یا تن سوم بازدارنده که در وی اکین کرده باشند بجدائی در کاستی تنها
یا برباش جدائی چون این چیز یا نا سنگ یا نا درخت است وهست این
چیز یا سنگ یا درخت چون رهنما بوسته شود از وردشهای وغیره
آنرا اندازبهم وابسته خوانند و در وی چهار گیره آید و آن چنین است
که چون در گزاره وروشی میر نبست در بر داشته با نهاده نشناخته باشد نیاز بود
بمیانجی که اورا با هر یک از نهاده وبرداشته میری باشد تا بمیانگی این دو
میان نهاده وبرداشته که خواست است دانسته شود بمونه میرح که برداشته
است با بت که نهاده است چون روشناس بنود آمیانه شود پس انجا
سه چیز باشد نخست نهاده گزاره خواسته دوم برداشته گزاره خواسته
سوم میانه پس اگر میان را برداشته شود نهاده خواسته را و نهاده شود
برداشته خواسته را آنرا گیره نخست خوانند چون هر ب است و هر اح
پس هر ب ج است واگر میانه نهاده شود هر دو ان را گیره دوم

دانند چون هر ب ا و نیست هیچ از ب ج واگر هر دو را برنا ده شود آن

کبره سوم است چون هر ا ب است و هر ا ج پس لختی ب ج است واگر

با گونه کبره نخست باشد کبره چهارم است چون هر ب ا و هر ج ا پس لختی

ب ج واگر رهنما پیوسته شود از بهم پیوسته یا از بهم گسسته آنرا انداز دوانی

گویند و ش بهر پس چون هر چه باشد ازین چیز مردم است یا جانور است

پس او مردم است پس او جانور است پس او نیست جانور پس نیست مردم

سان جدوری چون این مر با جفت است پس نیست ا جفت پس او ا جفت است

پس نیست جفت پس او نیست جفت پس او جفت است پس او نیست ا جفت

پس او جفت است   تمام شد رساله مشکین بانو در دانش ترازو

یا اجفت پس او جفت است فرد

مشکین بانو زن دستان
نام بود با نو برادر داشت سنگ نام
که حاکم بعضی از ممالک بود از جانب شاه قضا را در
مطاع که دستان با بر ضرورت از دار الملک بیرون رفته بود
سنگ با جل طبیعی در گذشت مشکین بانو بنابر بسیاری اعداء آن قرزمین
و کثرت مرگ [illegible] اظهار مرگ برادر صواب ندیده پنهان داشت و از آن
در علم منطق تصنیف کرد و نزد دستان فرستاد و تمثیل
در ایجاب و سلب بدینسان او را [illegible] دستان
دانانست و سنگ گویا نیست دستان
این معنی را در یافت [illegible]
بفطانت [illegible]

رساله دستنبوی
اسفندیار در حکمت الهی و طبیعی

بنام یزدان و درود بر پاکان

فرزوانی آنست که برونی بوده‌مندان را آن دانی که نان چونند بدانمایه که
مردم آرد برونی هستیان دو بخش اند یکی آنکه بودنش بخواست
ما باشد دیگر آنکه هستیش بخواست ما نیست چنان که آسمان و زمین نخستین.
دانش را فرزوی کردنی دان نام دومین دانش را سکالشی فرزو خوان
کردنی فرزو نکوهش کرد بود سکالشی فرزو آن که بپژوهش سکالش آید کنشی
فرز بر سه بخش آمده نخست پاکیزه فرخوئی دوم پاکیزه خانی سیوم پاکیزه
شاری پاکیزه فرخوئی دانشیست که ... سکالی بکنش آید پاکیزه خانی دانای
کوزان خانیان باشد پاکیزه شاری دانستنی که بشهریان رسد سکالشی
فرزو بر سه گونه مهر منشی آسمانی و کهتری منشی فرزو آنست چیزهائی که در برونی
بود و بپایش مایه را نیازمند ندانند آسمانی فرزو آن را دان که چیزهائی که در
برون بدپی مایه نیازند بود و در یاد و بد نیاز و نستیند بمایه چونست و کهتران
فرزوی آنست کان چیزها را که در بدن برونی و یاد و بد از مایه شان بی نیاز یابی (?)
شناسند ماده منشانی دان منشی تن است از راه جنبیدن و آرامش
ماده آسمانی فرزانه بار بدان که آن تن است منشانی فرز بر سه گونه آمد سپهر بها

بمعنی بر باشد

اخشیجانیان و آنچه انباز ناک در آسمانیان و اخشیجانیان است کاینجان
بکیره و هنگام و بود و جا آنچه و نیره است مر آسمان را آزی آسمانی گویند و آنچه
ناب است مر اخشیجان را اگر چه کدار بود منشی تن آن گوهر است کو در درازی
و پهنی و گودی بخش کرده شود تن آمازی آن دان گز و تن منشی آشکارا
کرد و تن را گروهی کامان در هنگام شهنشاه جم و ده آک نیرو گرفتند بران
رفتند کز پذیرا و پیکر فراهم است و آنکه کنش پاسبان است تن ناپیوسته
است گوهر نابخش را آنان کنش سرود گفته اند که آن نماکرد بی بخش آنچه در
آسمان و اخشیج با انبازی یافته اند پذیرا پیکر تنی پیکر گونه منشی و آنکه در پیکر
و مایه پیوند همی باید و گیره و جنبش و آرامش و جای و هنگام و آنانکه بر بینند
گزنش هر تنی که یابی پیوسته است از دو گوهر که یکی زان جاست و دیگری در آن
می باشد و آنکه در وخت پیکر تنانی و آنچه در وخشید پذیرا و آن پذیرا گوهر
گوبر دارنده در آمده است کان در وخت و پیکر تنی آن گوهر است که چون
در بیرون فراز آمده بخود بود با پستگی با همی در پذیرا و پیکر بدانست که پذیرا
در بودن آزومند است به پیکر و آن پذیرا نیازمند است در گیره پیکر گونه
گوهر پذیرا گیر بدکه از و تنان از هم جدا نمایند و به پیکر تنی جدائی نیست مر تنان را

پذیرا با دال مهمله و پذیرا با ذال معجمه هر دو بمعنی هیولی باشند

از انکه آن همه جایگیست کیره نمودست کز یک واداره‌ها یا بیشتر فراز آید جنبش

آنست که چیز از نیرو بکار آید با آهستگی و جنبش در چهار چیز است نخست جنبش

در چندی دوم جنبش در چونی و جنبش در کجایی و جنبش در نهاد و جنبش در

چندی آنست که از اندازه‌ای باندازه‌ای جنبد با آهستگی و جنبش در چونی

انکه تن از چگونگی به چگونگی دیگر رود چونانکه آب از سردی بگرمی شود و جنبش

در کجایی آنست که تن از جایی بجایی با آهستگی رود و جنبیدن نهادی آن

که تن از نهادی بنهادی آهسته آهسته شود باز جنبش بر دو گونه است یکی انکه

با خودی خود باشد دوم انکه بر تن [illegible] واگر با خودی خود جنبیدن است

آن وان کان جنبش بر تن رسد بی انکه در میان چیزی آید و انکه بتن رسد

آنست که جنبش تن را بود بمیانگی چیزی چون جنبش کسی که در کشتی نشیند

و جنبش که با خودی خود است سه گونه است یکی انکه خود آهنگ کنند دیگر انکه بی

آهنگ جنبد بمنش دیگر انکه ستمش رانند و جنبیدن بخودی خود بخواست خود باشد

و داند و جوید و جنبش منشی آن بود کو بی آهنگ منش جنبد آن جنبش از

جنبنده خیزد و جنبنده را خواست و دانش نبود و ستمی آنست که جنبنده را

خود آهنگ نبود بزورش از [illegible] آن ستم دیده بود کاه را گروهی کنند

مراد آنست که حرکت ذاتی انرا گویند که [illegible] جسم بلا واسطه
آن حرکت عارض شود

که سوی درونی تنی بود که بچنده است مرتنی را اگر رسنده باشد بدو بسوی
برونی و نزد گروهی کشادگی است کو بی مایه بود و آنان که گوهر نا بخش
جستند گفتند کشادگی است بلکی روزکار اندبار جنبش سپهر است تن بردو
بخش آمده یکی سپهری دوم اخشیجی سپهری آسمانان اخشیجی کانی رستنی جانور
سپهری هشت بخش است گرد گردی ناپیوستگی ناگرفت و گذار همشکی
جنبش جنبش بخود آهنگ آزادی نیرو نیروی تنانی جنبش نهادی گرد گرد
آن کیر کاسمان گرد است و دراز و پهن نیست و ناپیوستگی آن دان کاسمان
پیوسته از اخشیجان چار کانه نیست از تنانی که در منش جدا جدا از هم اند
زان پیوسته نیست چون آتش و باد و آب و خاک یکدیگر نگذارد و نگیرد بدان
همچنان گرشت سپهر نیست که یکر گونه خود را و گونه دیگر دگر گیرد جنبش همشه
چنان شناس کاسمان همیشه میگردد و جنبده است بجنبش نهادی همشکی
گروش با آهنگ زیسان یاب که جنبدن مر آسمان را با آهنگ خود است و میدانند
و آزادی نیرو آن بود که نیروی جنبانندگی سپهر مایه ندارد تنانی نیرو آن
بود کاسمان را نیروی جنبش تنانی هم هست اخشیجانیان شش گونه اند
نخست اخشیجان ناپیوسته دوم میان گوان سوم کانیان و چارم رستنیان

ونا گرفت و گذار آن دان کر...
خرکون فساد
گذارد...

پنجم جانوران ششم مردمان اخشیجان ناپیوسته چار است آتش باد و آب
و خاک گفتند منش مر آتش را گرم و خشکی و یک آخشکوست و منش مر باد را
گرمی و تری و چار اشکومند نخستین اشکوش با آتش درآمیخته دوم اشکو
باد چیره است سوم اشکوش سرد باد است چارم اشکوش باد با باکیزه گرد
گفته اند آتش همان باد گرم است و منش آب سرد و تر است و فرو پیچیده
بجنبش زمین را و منش خاک سرد و خشک است اشکوی نخستین زمین دوم گل
سوم خاک پاک میانبوا آنچیزهاست که میان آسمان و زمین از اخشیجان
پدید آید چون ابر و باران کانی تن پیوسته است از اخشیج کورا گونه پیکر
پیوستگیش همیدارد چون بهرمان و پیروزه و در انان روان کیرش
هست وگیرا روان آن نیروست کو نگاهدارد پیوستگی این رونیده
این دان کو هم پیوسته است از اخشیجان و گونه پیکر آن با آنکه پیوستگی
پاس دارد خوراند و بالاند و آنرا سه نیروست خورشگر بالشوز الیدگا گفته اند
دران روان گیراست با روان بالشور و بالشور روان نیروست
کو تن را در سو بالاند و جانی این هم پیوسته است از اخشیجان و گونه پیکرش
پیوندرا همی دارد با خوراندن و بالیدن و یافتن و جنبش باهنگ و گفته

ودر روان کیرنده است با روان بالاننده و روان جانوری و روان جانوری
نیرویست کز تن یابد و رود کفته اند نیروی یابنده ده است پنج آشکار بیننده
و شنونده و چشنده و بساونده و پنج نهانی انباز یاب پندار کنجور کرداننده انباز
یاب آن کو پیکر چیزها را می یابد انرا کنجینه یابند کان کویند پندار نیرویست کو نگاه
میدارد پیکر هستمندان پاک و آن نیرویست نهان کو جمهای پاره را می
یابد یادداشت نیرویی بود که جمهای پاره را نکاه میدارد و کنجینه پاک است
کرداننده آن نیرویست نهانی کو جمها و پیکرها را میکرداند نیروی جنبنده
بر دو بخش است انکیزنده سازنده تن مردمی انست که پیوسته است از اینجا
چارکان و پیکر کونه اش را نکاه میدارد با خوراندن و بالاندن و یافتن
و جستن باهنک و یافتن سراسریان کفته اند در روان کیرا و روان با
و روان جانوری بار روان یابنده هست و کروهی برانند که شید اسپهبد در
همه جانوران است و کروهی برانند که رستنی و کانی را هم هست یابنده روان
کوهریست که پیوند دادن تن و او بخودی خود بجای نیاز ندارد و در یافت سراسری
او راست روان مردمی را چارپایه است آتش پذیرایی و هش و رزانی
و هشمی نکرانی پذیر اتش آنست که دریچه روان از همه پیکرها نیست و هشی

وزرانی پایه که هر آینه با فنیها را روان فراهم می‌آرد و نشگرانی پایه است
کروان سکالشیان فراهم آرد و نگرذرانی فردان و دانستن چیزهاست
که در بودن برونی یا یابکری بمایه روا ندارد و برانی فرداشش بر سه بخش است
همدانی درست کردن بایسته بود و درستی از ادان همدانی هفت کاوش
است سراسری پاره یکتائی و بسی فرو دیرنا و دیرشی و بازپسی نژو کار
بودمند ستاده که هست نابودمند نستاده که هر بودمند بر دوگونه است
یکی آنکه بودمندیش بیرونیست و دیگر آنکه بودمندیش در یابکر است بودمند
برونی بود هست یابکری آنست که از وکاری برونی سر نزند بودمند برونی
بر دو بخش است بایسته هستی و شایسته هستی چه آنکه هستمند است
اگر در هستی خودش نیاز بجز خودش نیست بایسته هستی است
و ار در هستی خویش بجز خود نیاز دارد شایسته هستی است
کش هستی از جز خود نباشد و شایسته هستی آنکه در هستی خود و هم در پایه
نیازمند بجز خود بود سه پایه بایستگی و شایستگی و نابایسته بود که را
گویند بایستگی چونی هستیست بجستی بایستگی شایستگی چگونگی هستی است
بجستی شایستگی نابایستگی چونی هستی است بجستی نابایستگی

آنست که از وکاری آن برکوبر ...

برایه
علت

هستی بر دو گونه است گوهر و نیکوهر گوهر هستی باشد که چون هستمندی
برونی یابد در نهاده نباشد نیکوهر هستی بود که چون باشد در برون
در نهاده بود و نهاده دره ایست که روای در آینده ندارد دره آنست
که نیاز دارد در بود آینده گفته اند گروهی که گوهر پنج است تن و پیکر تنی
و پذیرا بدین ره که گوهر یا دره است یا در آینده یا پیوسته از دره و
در آیا و دره پذیر است و در آیا پیکر تنی و اگر نه دره و نه در آیا و نه پیوسته زینهاست
پس اگر در کار خود نیاز بمایه دار در روان و اگر در کارکرد خود از مایه بی نیاز
است خرد بگفت گروهی نیکوهر نه گونه است چند چونی کجا جنبش کار و کارپذیر
بر یک چندی نیکوهریست که بخودی خود پذیرنده و بخش است و چند بر دو
گونه آمده پیوسته و گسسته چندی پیوسته آنست که میان پارهاش گرفتنی
او واداد انبازناک باشد گشتک میان و چندی گسسته آنست که در پارهای گرفته
او واداد انبازمندی نباشد شمار و چندی پیوسته دو بخش است نخست
خود آرام دوم ناآرامکین بخودش چندی خود آرام آن بود که پارهاش
گرد گشته باشد چون تن آمازی گشناک و بام آمازی تن آنست که پایه کسی است
تن آمشی را و گشناک اندر باریست که در پخش دراز بخش پذیر باشد و بام اندر باریست

کیبی نهاد
چندی
گشتک و گناک
هر دو خط باشد

باوبت که در دراز او پهنا بهر پذیرد و چندی تا خود آرام را آن دوان گرنا گرنش

در هستی گردکشته بود و چون روزکار چونی نیکوهریست که بخودش پذیرد

بخش نبود و چونی برچهار بهر است چگونگیهای روانی چگونگیهای یاد دیده

و چونیهای سازش کار چونش آزیده بچندی چگونگیهای خودانی

نیکوهریست کاز بده بخودش بود چون دانش چونیهای یاد دیده نیکوهر

بود که یکی از یابان فراهم آید چون شیرینی و ترشی چگونگیهای سازش کاری

نیکوهریست کاز فرگون سازش کار باشد چگونیهای آزیده بچندیها نیکوهر

ازیده بچندی چون چارگوشکی با چندی گسسته مانند دوی و یکایکی کجاییست

نیکوهریست که فراز آید تن را برای فراز آمدن در بوسارگی نیکوهریست که فراهم

آید تن را برای فراهم آمدن در روزکار نهاد نیکوهری بود که فراهم شود

تن را برای خویشی الحنی بار ما لحنی بار مانند برخاستن و نشستن گرایش نیکوهریست

که فراز آید تن را برای گرایدن برخیز خود تن بان بدری و پیری گردان نیکوهریست

که فراز می شود تن را بهر در آیش خیز خود پذیرش نیکوهریست کو فراز شود تن را

برای درآیش از بیگانه ریگی نیکوهریست که فراز آید تن را بهر فرو گرفتن برا گیا

جمیت در یا بکرگه برابر بار پهنا خود هست در برون یاره آنست که اسکار باشد

باشها امی فر.. ن برنش یکتائی آن شنو کانرا پذیرای بخش نباشد یکتائی
دو بخش یکبندی کسی و یکتائی جز کسی یکتائی کسی آنست که یکتا باشد بشمار چون
بهمن و یکتائی [illegible]ست که یکتا نباشد بشمار مانند بهمن و نوشاد در یکتائی هر دو
بخش است یکتائی راستین و ناراستین یکتائی راستین آنستی که بخش نپذیرد
چون بایسته هستی و خرد و روان و یکتائی ناراستین چنانستی که بخش پذیر
باشد چون کشک یکتائی ناراستین دو گونست یکتائی برسیدگی و یکتائی
به پیوستن یکتائی برسیدگی آنکه به نیمرو بخش پذیر بود و یکتائی به پیوندان
بود که بکار بخش پذیر بود و یکتائی جز کسی راشش هن یکتائی ورگونی و یکتائی
و یکتائی وائی و یکتائی به بنهاده و یکتائی وردشته و یکتائی بامداز
یکتائی ورگونه آنکه که سوی یکتائی ورگونه سوی بسیاری باشد چون یکتائی
مردم و اسب در جانوری یکتائی گونه انسان وان که سوی یکتائی
گونه بسیاری بود چون یکتائی بهمن و نوشاد در مردمی بود یکتائی
وائی آنست که سوی یکتائی وائی سوی فصل بسیاری بود چون
یکتائی بهمن و نوشاد در و مهرنوش اندر یابندگی یکتائی بانهاده آنست
که سوی یکتائی بنهاده بسیاری باشد چون یکتائی نویسنده و خندان

در مردمی و یکتائی بود و رشته آن شناس که سوی یکتائی ور رشته بیشی باشد
چونان یکتائی دندان و پنبه در سپیدی بسیار برابر کوب یکتاست
برابر کوبی دو چیز را گویند که نباید گرد آمدن آن دو چیز در یک دره
و روزگار از سوی یکتائی برابر کوبی بر چار بخش است برابری بهر
تضایف دو چیز بودمندی است که نباید گرد آمدن آن دو چیز در
یک دره و یافتن هر یک از دیگری بود چون پدری و پسری برابر کوبی
دشمنی دو چیز هستمند دان که نباید گرد آمدن آن دو چیز در یک دره
و دریافت یکی از دیگر نباشد سیاهی و سپیدی سان برابر کوبی
ناورزی آن دو چیز ستی که یکی زان هستانی و دیگری نیستی این
هستناک از او بود چون چشم و کوری برابر کوبی ربایش و بایش
دو چیز بود که یکی بود و نی باشد و دیگری نیستی این هستناک چون اسپی
و نااسپی پیشی پنج گون است پیشی روزگاری پیشی نهشتی پیشی
پایه و پیشی برائی روزگاری پیشی مایه و پیشی برائی روزگاری
پیشی آن و آن در آن روزگاری که پیشین بود و پسین نباشد
مانند پیشی پدر بر پسر پیشی نهشتی آنست که پیشین پایه ما یابی باز پسین بود

چون بهشتی یکی بر دو بهشتی مهی باز او بخته بر مهی بود چون بهشتی شت شهنشاه
هوشنگ بر شت شت شهنشاه تهمورس بهشتی پایه آنست که بشیده
بواداراسکار ... بکنر افتد ... باز پس بهشتی پایه آن بود که بشینه
پایه سازش پسینه باشد چون بهشتی جنبش دست بر جنبش کلید
گروهی فرد بر دو بخش است بخودی خود و بر روز کار زیادی نیز
دو بخش آمده بخود و بر روز کار خود فرد برآنست که هستیش را آغاز
نبود و از بیگانه نباشد مانند شت بایسته هستی و فرد بر روز کاری
آن دان که هستی او از جز خودش باشد و روز کار هستیش را
آغاز نبود چون خرد ها و سپهرها خود نادر آنست که هستی او از
بیگانه او بود و روز کار هستیش را برابر آنست کو چرا پیدا که آغاز باشد
چون ... پایه دو بخش است درست و نار سا پایه رس آنست که
درست و رسا باشد به پیدا ساختن چیز پایه نارس اکه رسائی
نیابی در پدید ساخت چیز پایه نارس چار گونست ماهی بکری
کنندگی و انجامانی پایه مایانی آنست که ساخته برای او نیز و
هستیناک بود پایه بکری انکه ساخته برای او بکار پدید آمده بود

پایه آنست کو چیزها پدید اکنده

برایه سازش آن وان که برایه بود ساخته بود و برایه گرایی را خپان

بپشناس که ساخته بهر سو واو شد درست کردن بایسته هستی آنست که

رهنما نمایم براکه بایسته هستی هست وبخش ندارد و گونه گونه نیکو هر و تن

و تنهایی نیست واو همیشه باش و پیدا و یکتایی راستین بی

مانند و انباز است بدانکه خوشی هستی بجستی یا ببایستگی است

یا بشایستگی یا بنا بایستگی نخستینه بایست بود است دوم شایسته

هست سوم بایسته نیستی این نامچه را بر گونه نگاشتم که خردان به یاد

کردن در خورد

منتخب حکمة الاشراق للعلامه قطب الدین شیرازی

بخشی از اصطلاحات ولغات منطق پارسی

پنه سرا منطق انِش علم انگاشش تصور
گرویدن تصدیق بایایی ضروری نگرشی نظری
پراکنده منتشره جیشه‌ٔ دایمه داشته‌ٔ عرفیه
یله‌ٔ مطلقه روائی ممکنه برین بستگی شرطیه
واهمان متصله بی‌همان منفصله بایی لزومیه
ساختی اتفاقیه راستینه‌ٔ حقیقیه بازدار انبوهه مانعة الجمع
بازدار تهیگی مانعة الخلو ناسازگاری تناقض گزداوری حجت
بازگونی گزاره عکس قضیه انداز قیاس بستویه استقرا
بینکروری تمثیل انداز بهم واسته قیاس اقترانی انداز دوجویه قیاس استثنائی
کهتر اصغر رهنمائی دلالت نهاده‌ٔ دازه‌ٔ وضعیه لفظیه
برهمان مطابقه درینه تضمن خوگیر التزام
پاره جزئی همه‌ئی کلی مه‌گونه جنس
گونه نوع بریده فصل گزینه خاصه
برهٔ همه عرض عام همه مهرسرایی کلی منطقی همه منشی کلی طبیعی
همه همونی کلی عقلی وازنی تباین راستاید تساوی

همه یکه عموم مطلق همه پاری عموم من وجه چیستی ماهیت
بودری ذاتی بری عرضی بره پایان عرض لازم
بره جدایا عرض مفارق شناسا معرف شناسانیدن بپایان بود
شناسانیدن باری تعریف بوجه وادار درست حد تام
وادار نادرست حد ناقص نشان درست رسم تام
نشانه نادرست رسم ناقص مه گونه خویش جنس قریب
مه گونه ناخویش جنس بعید گزاره قضیه بردشته حملیه
برین نشتی شرطیه بااستی موجبه نابااستی سالبه
رنهیده موضوع باروریده محمول گزاره برنشته قضیه شرطیه
پیشرو مقدم پیرو تالی تنوئی شخصیه منشی طبیعیه
فروگیره محصوره بااستی همی موجبه کلیه بااستی پاره
ناستانی همی سالبه کلیه ناستانی پاره سالبه جزئیه
فروهله مهمله وزآوز معدوله گزاره باات قضیه موجهه
وایستی ضروریه برین نشته مشروطه هنگامی وقتیه
مهتر اکبر پیشدشته مقدمه باکهتر صغری بامهتر کبری
گیره شکل وادار میانه حد اوسط

تم